

tauke, at der gjør sig personligt Fjendskab og Uvillie gjældende der, hvor kun det rene Hensyn til Embedstjenestens Larm bør være det Afgjørende. Derjom altsaa denne Sag, saaledes som den ærede Forespørger bebudede, skal finde en senere Afgjørelse, vil jeg haabe, at man fornemmelig vil stræbe efter, at alle Dplysninger, som skulle tjene til Bedømmelse af den paagjældende Embedsmands Færd, ikke alene skee med al Offentlighed, men ogsaa under betryggende Garantier for, at en strengt retfærdig Bedømmelse finder Sted, inden der tages en endelig Afgjørelse.

Schjørring: Det specielle Tilfælde, som har givet Anledning til den anden Deel af nærværende Forespørgsel, vil jeg ikke emtale; thi jeg kjender det ikke og er ikke istand til at fælde nogen Dom om dette Forhold og endnu mindre til at begrunde en Dom derover. Det er jo meget heldigt for denne Mand saavel som for den anden Skolelærer, at de have faaet de 35 Folkethingsmænd til at tage sig af deres Sag. Derimod skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger om det mere almindelige Spørgsmaal, som er udtrykt i Forespørgselsens anden Deel. Jeg seer nemlig ikke rettere, end at den høitærede Minister i sin Besvarelse deraf har fuldstændig Ret. Naar de Herrer betænke, at enhver Amtmand, Underdommer, Biskop, Præst, Rector, Adjunct, Seldembedsmand, Postembedsmand osv. udenvidere kan affædiges ad administrativt Veit, saa siger jeg, at det dog vilde være den mærkværdigste Ting af Verden, om ikke ogsaa en Skolelærer skulde kunne affædiges ad administrativt Veit. (Berg: Er det et Bevis?) Spørge vi da, hvad Lovgivningen siger derom, om den vedkjender sig en saa mærkværdig Regel som den, at enhver Embedsmand i Landet skal kunne affædiges ad administrativt Veit, men en Skolelærer, som ikke engang er Embedsmand, men kun Besillingsmand, skulde ikke kunne det, saa bryder jeg mig ikke om, hvad der staaer i et Bilag til Anordningen af 1814, men jeg holder mig til Grundlovens Aand og Bogstav og Skoleloven af 8de Marts 1856 § 20, hvor der staaer, at Skolelæreren efter 10 Aars Tjeneste skal have Pension, naar han

affædiges paa Grund af en ham utilregnelig Marsag. De kunne altsaa ogsaa affædiges paa Grund af dem tilregnelige Marsager; de kunne frit affædiges, og her er der ikke Tale om Dom, men om en administrativ Resolution. Jeg antager det for givet, at Administrationen ved en Resolution kan affædige enhver som helst Skolelærer. Et derfra forstjelligt Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Pension. Med Hensyn til egentlige Embedsmænd, det vil sige kongelig udnævnte Embedsmænd, er det netop denne Betyggelse, de have, og jeg skal tilføie, at det efter den Retsstilling, som Grundloven har etableret, er den eneste Betyggelse, at de have Pensionsloven i Ryggen, og at de, hvis der fra deres Foresattes Side gjøres dem Vanfærligheder, kunne gaae til Domstolene. Skolelærerne, som ikke ere Embedsmænd, ere ikke stillede paa denne Maade. Der er kun givet dem Ret til Pension, naar de have tjent en vis Tid, og hvis altsaa en Skolelærer bliver affædiget, inden denne Tid er forløben, kan der ikke være nogen som helst Ret for ham at opstille. Der kan vel efter § 20, sidste Punktum, gives ham en Understøttelse, men det er da en reen Raade. Hvis derimod de 10 Aar ere forløbne, er det netop en tilregnelig Marsag, der fordrer, for at han kan affædiges uden Pension. Efter den nævnte Lovgivning er det, om det er en tilregnelig eller utilregnelig Marsag, en Sag, der kan bringes for Domstolene. Den Mand, der er Tale om, skulde, hvis han mener, at Ministeriet har gjort ham Uret, være gaaet til Domstolene og faaet Spørgsmaalet afgjort der, og til Overflod har den høitærede Minister erkjendt dette.

Det, hvorfor jeg egentlig bad om Ordet, var, fordi jeg gjerne vilde minde de 35 ærede Folkethingsmænd, som have reist dette Spørgsmaal, om, at vi jo meget snart ville komme til at forhandle Pensionsloven, og jeg vil da bede dem at erindre den Stilling, som de have indtaget i taften; thi der er ikke mindste Tvivl om, at de ærede Folkethingsmænd ere meget sømme over Embedsmændenes Selvstændighed og Betyggelse overfor deres Overordnede og overfor Ministeren — det maae de Herrer